

„Het wordt een wereldbaan”,

De kritische Nederlander schudt al gauw meewarig het hoofd als hij een wat overtrokken uitspraak, zoals de kop hierboven, hoort. Als zo'n mededeling echter gedaan wordt met élan en enthousiasme, het Orakel van Delphi waardig, dan wil je toch wel eens weten wat daar nou allemaal van waar is. Rick van den Boom ging voor GOLF op onderzoek uit.

Voor vele mensen begon de confrontatie met 'Spaarnwoude' in juni 1977. Op verscheidene golfclubs rond Amsterdam deden geruchten de ronde dat er een nieuwe golfbaan moest zijn ergens in de polder, dicht bij de Buitenhuiser Pont. Die mensen, die de puzzelrit met succes wisten te beëindigen, kwamen terecht bij een klein houten keetje temidden van een weids, echt Hollands landschap. Die kleine houten keet bleek het beheerdershuisje te zijn van de Golfclub 'Spaarnwoude', alwaar de mogelijkheid bestond balletjes te huren om op de driving-range wat te oefenen. Ook stokken en tassen waren daar in bruikleen te verkrijgen en daar werd in de eerste weken al zeer druk gebruik van gemaakt. Die driving-range is trouwens bijzonder goed. Met die van Golfclub 'Geysteren' behoort hij tot de grootste in Nederland. Men kon er de afgelopen zomer dan ook regelmatig spelers van andere verenigingen aantreffen. Veel belangrij-

ker was natuurlijk de aanwezigheid van een heuse 9 holes baan. Doordat de eerste tee nogal ver verwijderd is van de beheerderskeet vraag je je direct af waar die baan nou wel is.

Een regelmatig bezoeker van Spaarnwoude heeft mij toen naar de eerste tee geleid. Aldaar aangekomen is het absoluut noodzakelijk je aan twee nogal ongewone omstandigheden te gewennen. In de eerste plaats zijn er de modelvliegtuigen, die een soort 'Battle of Britain' boven je hoofd lijken uit te vechten, maar ja, als je het motorgeronk op Zandvoort gewend bent, dan heeft dit gesnerp ergens toch nog een zekere charme. Tenslotte bestaat er hier altijd nog de (weliswaar uiterst kleine) kans om zo'n lawaaischopper met een wat hoge drive het zwijgen op te leggen, en dat is op Zandvoort helaas absoluut onmogelijk.

De tweede omstandigheid die veel ingrijpendere problemen met zich meebrengt is de aanwezigheid van

dagrecreanten. Op die mooie zondagmorgen stond daar dus dat nietsvermoedende gezinnetje met hun imposante bugalowtent, nota bene uitgerust met dubbele luifel, midden op de eerste fairway. Na enkele omzichtige chipjes kwamen wij ter hoogte van de nogal zwaargebouwde dagrecreant, die met in de ene hand een koud biertje en in de andere enige overgebleven tentstokken een uiterst agressieve blik in onze richting wierp. Voorzichtig probeerden wij de man van het gevaar van zijn standplaats te overtuigen, en zelfs hebben wij met hem op de hardheid van een golfbal gewezen. Een en ander kon hem echter niet overhalen een andere positie te kiezen, en enkele vervaarlijke swings met zijn overvloedige campingmateriaal onder het slaken van de kreet 'Goeie jongen die mij hier weg krijgt', deden ons besluiten zijn tent dan maar als een soort 'out of bounds' te beschouwen. En hiermee raken we wat betreft de Golfbaan 'Spaarnwoude' een zeer belangrijk punt, de baan is slechts een onderdeel van het recreatiegebied.

Stichting Recreatiegebied Spaarnwoude

Voor velen in de Nederlandse golfwereld zal de naam L. Matthijsse reeds bekend in de oren klinken.

De baan van Spaarnwoude leent zich moeilijk voor overzichtsfoto's, omdat het er vlak en kaal is. Links van de speler zien we de schuur van de driving-range en het gebouwtje met de shop en de zitruimte, daarnaast een boerderij tussen enkele bomen (zal dit ooit het clubhuis worden?) en in de verte een tanker die via het Noordzeekanaal het ruime sop zal kiezen.

zegt Ome Joop

Hij was het namelijk ook die aan de basis van de Golfclub 'Kleiburg' stond. De heer Matthijse, toen in dienst van de provincie Zuid-Holland, was zo vriendelijk het een en ander van de achtergronden van het recreatiegebied Spaarnwoude te verklaren.

In 1966 zijn het de burgemeesters en enkele andere gemeentenotablen van enkele kleinere dorpen, zoals Haarlemmerliede en Spaarnwoude, geweest, die een ontwerp maakten voor een recreatiegebied dat zich ruwweg in de denkbeeldige driehoek Halfweg-Velzen-Haarlem zou moeten ontwikkelen. In september 1968 resulteerde dit in een prima verzorgd boekwerkje waarin de verschillende mogelijkheden voor dit gebied waren samengevat. Het opnemen van een golfbaan in dit plan was eigenlijk het gevolg van de toevallige keuze van de Amerikaanse nationale parken als voorbeeld voor Spaarnwoude.

De argumenten om in het ontwerp een golfbaan op te nemen werden in dit ontwerp als volgt samengevat. Voorzieningen voor de georganiseerde dagrecreatie: indien golf-links op landschappelijk aantrekkelijke wijze kunnen worden ingepast, bijvoorbeeld als buffer tussen ruoerige en rustige gedeelten van het park, of tussen het industriegebied en het parkgebied, kan het verantwoord zijn deze op te nemen. In die periode kwamen er ook wat grotere gemeenten die hun bijdrage op planologisch gebied leverden, maar toen er kort daarna een kostenraming gemaakt werd ontstond er, zoals wel vaker gebeurt als de kans bestaat dat het geld gaat kosten, wat vertraging in de realisering van de gemaakte plannen.

Een ware stroomversnelling trad echter in 1970 op, toen er tijdens de

Ster', waarvan er meerdere in Nederland zijn (bijv. Midden Delftland, Brielse Maas), liep in dit geval dus min of meer samen met de plannen die in 1968 al gereed waren, met dit verschil, dat er nu rijks gelden beschikbaar kwamen, en dat scheelde natuurlijk een slok op een borrel. En zo werd er na het planten van de eerste boom door de toenmalige staatssecretaris op rijkskosten een begin gemaakt met het recreatiegebied.

Verskillende belangen

Uit de plattegrond van het recreatiegebied blijkt reeds dat er een grote verscheidenheid van recreatiemogelijkheden is samengebracht. Ondanks dat zelfs bij de heer Matthijse het bloed kruipt waar het niet gaan kan, moet hij als hoofd van het beheersbureau (maar ook als golfenthousiast), toch zijn aandacht evenredig verdelen tussen alle verschillende onderdelen. Spaarnwoude, dat wij slechts kennen als golfbaan, betekent voor de Stichting natuurlijk veel meer. In principe betekent dat bijvoorbeeld, dat, wat de heer Matthijse betreft, het vestigen van een vereniging op de golfbaan zeker geen absolute noodzaak is. Natuurlijk begrijpt men bij de Stichting heel goed dat zeker bij een sport als golf het georganiseerd bedrijven veel meer sprevreugde met zich mee kan brengen, maar dat is niet het doel van een recreatiegebied. Organisaties brengen natuurlijk ook vaak een mindere toegankelijkheid met zich mee, en dat is iets dat men koste wat kost wil vermijden. Uit de zeer vele aanvragen moet dan ook heel precies geselecteerd worden welke activiteiten op het terrein toegestaan kunnen worden en welke niet. Zo heeft men oogluikend een behendigheidsrit van de Harley Davidson motorclub op de wielerveerbaan toegestaan. Een skelterrace is, in verband met de geluidsoverlast, echter niet mogelijk. Wat betreft de modelvliegtuigen, dit miniatuur Schiphol vlak naast de driving-range is ook nog een tijdelijke oplossing. Met grote belangstelling heeft de Stichting natuurlijk de oprichting van de golfvereniging gevolgd, vooral ook om een idee te krijgen waar de potentiële bespelers van de

Het professional-caddie duo Colin Mackay-Joop Landman was jarenlang ondenkbaar op de Nederlandse toernooien. Men ziet ze nu weinig meer in verband met hun drukke werkzaamheden in Spaarnwoude. Mede dankzij hun enthousiasme zijn er sinds de opening in juni 1977 al 400 leden.

baan vandaan zouden gaan komen. Dat een groot percentage uit de regio Bloemendaal/Heemstede zou komen was weliswaar misschien wel te verwachten, maar is gezien de belangstelling die deze gemeentes in het project hebben getoond toch waarschijnlijk wel wat teleurstellend. Aan de andere kant is de aanwas van 400 leden in één jaar natuurlijk wel uiterst bemoedigend. Uiteraard beseft de Stichting dat een goede begeleiding van een zo grote groep spelers een absolute noodzaak was. Vandaar ook dat men binnenkort Colin Mackay een meerjarig contract wil aanbieden om de baan verder te runnen. Dat heeft Colin reeds vanaf juni 1977 met zeer veel succes gedaan. Er zijn waarschijnlijk maar weinig bezoekers die teleurgesteld huiswaarts gegaan zijn na een eerste bezoek. De Stichting heeft dan ook veel vertrouwen in een optimale samenwerking stichting-trainer-vereniging.

De vereniging 'Spaarnwoude'

Alhoewel de vereniging slechts een voorlopig bestuur heeft en de Statuten en Huishoudelijk Reglement op het ogenblik nog in de maak zijn, bestaat er in feite al een ledenbestand van 400 leden. De heer Jas, voorzitter van het voorlopig bestuur, vertelde mij het een en ander

door Rick van den Boom

discussies rond het wel of niet vestigen van een Mobil Oil raffinaderij in het havengebied van Amsterdam, in de Tweede Kamer, de voorwaarde aan de goedkeuring voor deze vestigingsplaats werd verbonden dat er dan een recreatiegebied als bufferzone moest worden ontwikkeld. Zo'n zogenaamde 'Groene

OPENBARE GOLFCLUB 'SPAARNWOUDE'

over het ontstaan en de vooruitzichten van de vereniging.

Toen enkele jaren geleden de plannen begonnen uit te lekken, wat betreft de plaats van de golfbaan, zijn er enkele echte enthousiasten al vast maar op de toekomstige fairways (toen nog gewone weilanden) zo goed en zo kwaad als dat ging, gaan golfen. Er was toen eigenlijk ook al een soort club van een man of tien die onder de naam 'de Safarigolfers' zich vast voorbereidde op de grote dag. Die grote dag kwam aldus in juni en vanaf dat moment is vanuit de Safarigolfers de vereniging 'Spaarnwoude' ontstaan. De voornaamste reden om die vereniging te stichten is een belangenbundeling van de regelmatige spelers. Natuurlijk zijn het spelen van wedstrijden en het daaruit voortvloeiende verkrijgen van handicaps ook belangrijke beweegredenen geweest, maar een goede samenwerking op het gebied van accommodaties en een gereguleerd gebruik van de 9 holes en straks de 18 holes baan zal in de toekomst vooral de veiligheid op de baan ten goede komen. Wat die veiligheid betreft, men kon in het begin nog wel eens voor onaangename verrassingen komen te staan. Nietsvermoedende golfers konden in die aanvangsperiode regelmatig de doffe plof van de slagen horen die je het idee gaven zelf een hole te zijn. Helaas zijn er in die beginperiode zelfs mensen getroffen. Het is dan ook niet verwonderlijk dat de vereniging zo snel mogelijk een clubbladje op poten heeft

gezet ('De Green'), waarin vooral de met de veiligheid op de course verbonden regels benadrukt worden.

De heer Jas verklaart het gemis aan regelkennis met een simpel staatje van het ledenbestand. Van de 350 leden die er vorig jaar regelmatig speelden waren er 50 die vroeger vaak gespeeld hadden, tussen de 100 en 150 leden die ooit wel eens een bal geslagen hadden en de resterende ± 175 leden kwamen het afgelopen jaar voor het eerst met de sport in aanraking. Vooral voor die laatste categorie kan de vereniging natuurlijk veel goed doen. Maar ook voor de andere spelers denkt de vereniging veel te kunnen betekenen. Zo zou de vereniging graag zien dat er nog meer bordjes geplaatst worden, die bijvoorbeeld ruiters duidelijk zouden maken dat een green weliswaar een leuke harde ondergrond is, maar dat het eigenlijk minder geschikt is om leuke korte draaien op te oefenen. Tevens zou de vereniging betrokken willen worden bij de lay-out van de baan, zoals bijvoorbeeld de ligging van sommige greens en tees.

Naburige clubs

Om nu maar eens man en paard te noemen: hoe ziet de vereniging zijn positie ten opzichte van de naburige golfclubs? Het antwoord van de heer Jas was erg simpel en duidelijk: 'De andere golfclubs interesseren ons voorlopig niet. Laten we eerst maar eens zien dat wij orde op zaken stellen in eigen huis en dan

zullen wij als het zo ver is onze positie helemaal niet meer hoeven te bepalen'. Schrijver dezes roert nog even wat gedachten aan die bij bepaalde leden van die omringende clubs leven. Zo is het een openbaar geheim dat vele jeugdleden, die op het punt staan senior te worden, behoorlijk tegen de aanzienlijke bedragen die een dergelijke gedwongen promotie met zich meebrengen, zitten aan te hikken. Enkele rondjes 'Spaarnwoude' doen hen 'nog' vaak besluiten dan toch maar die investering te doen. Het verschil in baan-kwaliteit is nog zodanig dat wat hen betreft (men is tenslotte aardig verwend) aanzienlijk golf nog niet mogelijk is. Tot veranderen van home-course zal men dan ook niet gauw overgaan.

Een ander aspect waar verscheidene bestaande golfclubs in de ogen van vooral de jongere spelers nogal gemakkelijk over denken is de aanwezigheid van de jeugd en de daarmee samenhangende vergrijzing. Het lijkt absoluut niet irreeël te veronderstellen dat jeugdleden, zeker zij die financieel nog afhankelijk zijn van hun ouders, zullen besluiten of zullen moeten besluiten te kiezen voor het veel goedkopere lidmaatschap van een openbare baan als 'Spaarnwoude'. Wat misschien als een proeflidmaatschap wordt aangevraagd zou best, zeker als de kwaliteit van de baan beter wordt, een blijvend lidmaatschap kunnen worden. Daarvoor zijn in Spaarnwoude zeker de mogelijkheden aanwezig.

Het contact met de N. G. F. is reeds gelegd en er zijn reeds enkele waardevolle tips dankbaar in ontvangst genomen. Dat contact was ook niet zo verwonderlijk, want de heer Matthijsse van het recreatieschap maakt intussen al deel uit van de Commissie Openbare Banen van de N. G. F.

Dat de N. G. F. niet stil zit, kunt u ook opmaken uit het elders in dit nummer opgenomen 'advies ter toelating van spelers tegen dagcontributie (greenfee)'. In principe komt dit voorstel er op neer dat de clubs die in Nederland gevestigd zijn, maar die nog geen lid of aangesloten lid van de N. G. F. zijn, beperkingen worden opgelegd wat betreft het spelen op andere banen. Een en ander maakt het in ieder geval wel mogelijk dat we misschien over een paar jaar een nationaal kampioen afkomstig van 'Spaarnwoude' zouden kunnen begroeten. De Golfvereniging 'Spaarnwoude' maakt zich

op het ogenblik nog niet zo druk over dit soort regelingen. Als ideaal ziet zij een situatie zoals die in Engeland bestaat, waar min of meer besloten clubs en public courses heel goed naast elkaar kunnen bestaan. Met een zeer nauwe samenwerking tussen de professionals en de vereniging zal een uitstekende golfclub kunnen ontstaan, die zeker zal kunnen bijdragen tot verhoging van het spelpeil in Nederland.

Trainers

Het is opvallend dat op 'Spaarnwoude' niet over pro's, maar over trainers gesproken wordt. Maar ja, dat zijn me er ook wel een paar. Wie kent niet het dynamische duo Colin Mackay-Joop Landman (door zijn leerlingen al snel Ome Joop genoemd).

'Vanaf juni liep het direct al als een trein, zo wist Joop te vertellen. Zó goed zelfs dat er op een gegeven moment zelfs wachttijden van een maand waren. Na het Internationaal Open in Zandvoort bleef er een Amerikaanse pro nog even hangen en zijn diensten werden door de

enorme belangstelling in dank aanvaard. Later heeft Colin een goede Nederlandse pro proberen te krijgen, maar hij is hier niet in geslaagd. Op het ogenblik is de Engelsman Paul Saunders in dienst bij Colin.

Joop Landman, die binnenkort zijn professional examen hoopt te doen, geeft onder leiding van Colin groepslessen die met veel enthousiasme gevolgd worden. Wat dat betreft kan Joop nog vele staaltjes van doorzettingsvermogen geven. Al stroomt het van de regen, de mensen komen altijd. Als je enkele lessen van Joop hebt gevolgd is dat trouwens niet zo verwonderlijk, want hij is een meester in het motiveren van beginnende golfers. Colin en Joop hebben ook direct het gevaar dat een onervaren golfer op de baan voor zijn medespelers kan opleveren, onderkend en daarom gaat Joop zich met ingang van het komende seizoen concentreren op het gedrag in de baan en zal hij het groepslessen wat verminderen.

Overigens beheren de drie pro's ook een prima bevoorraade shop, waar vooral de spelregelboekjes

gretig afgenomen worden. Dat we met golfidealisten te maken hebben mag wel blijken uit het feit, dat ze in de zomermaanden de jeugd van 6 tot 16 van 4 uur 's middags tot 6 uur 's avonds gratis les gaven op de zondagmiddagen. Als tegenprestatie werd van de jeugd alleen verlangd, dat ze hielpen met het ophalen van de driving-range balletjes. Joop mist trouwens een zeer specifieke leeftijdsgroep op de baan, en dat is de groep van 18/19 jaar. Zijn jongere leerlingen zijn echter enorm gemotiveerd en soms niet van de baan weg te slaan. Hij is er dan ook heilig van overtuigd dat de nationaal kampioenen over een jaar of drie van 'Spaarnwoude' komt, want de manier waarop men op 'Spaarnwoude' de golfsport benadert moet wel resulteren in topsporters. 'Trouwens', zo zegt Joop, 'die nieuwe 18 holes baan wordt een echte wereldbaan.'

Moeilijke baan

Na de oplevering van de 9 holes baan in juni werd al gauw duidelijk dat het bespelen ervan regelmatig een financiële aderlating kan betekenen. De posities van de verschillende waterpartijen is dusdanig strategisch gekozen dat er zo langzamerhand een soort bed van golfballen moet zijn ontstaan op de bodem. Ik kan me nog goed herinneren dat een beginnende golfer na enkele behoorlijk succesvolle rondjes zichzelf verwende met de aanschaf van een echt goede bal. Reeds op de tweede hole sloeg hij de bal met een machtige slice in het water. Een van zijn medespelers wreef nog wat zout in de wond door op te merken dat het niets uitmaakte of je nou een dure of een goedkope bal in het water sloeg. De toch wel enigszins beteuterde kijkende speler draaide zich daarop langzaam om en zei: 'Hoorde je dan niet dat hij een veel mooiere plons had!'. Het zijn echter niet alleen de waterpartijen die hun tol eisen. Ook de rough is van een soort die men in Nederland nergens kan vinden. Terwijl in de zomer het gras buiten de fairways (ongeveer 75 cm hoog) het vinden van een bal tot een hopeloze zaak maakt, is het in de winter de modder, van een samenstelling die zelfs Bison Kit tot een slap smeerseltje degradeert, die de ballen opslokt. Een en ander maakt de S.S.S. van 68, die men voor deze eerste 9 holes course heeft vastgesteld (par tevens 68), een absoluut onhaalbare kaart. Het zijn namelijk niet alleen waterpartijen en de rough die de

De 8e hole van de B-baan is een van de moeilijkste holes.

De drive op de eerste hole.

baan zo moeilijk maken. Wat dacht u van de 3e hole, een par-4 van maar liefst 414 meter (24 meter langer dan de 9e op de Kennemer van de backtees) met de green tussen de rough en 2 sloten ingeklemd. Ik wil wel eens zien wie hier de eerste par maakt.

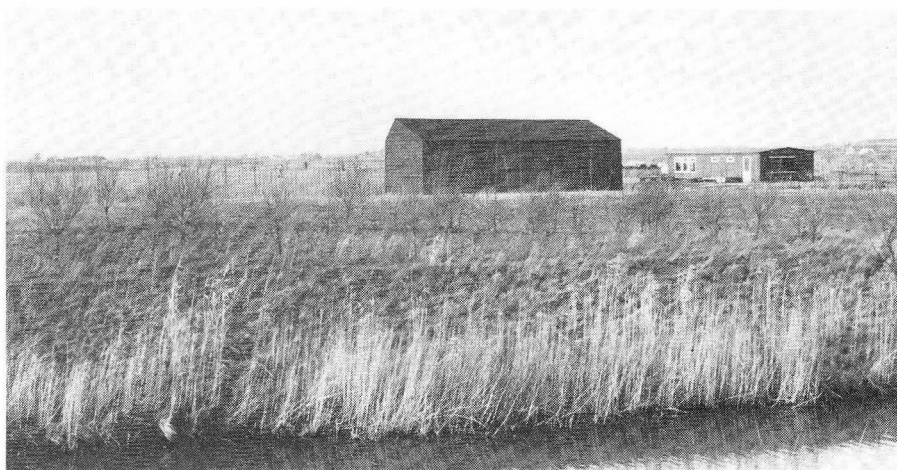
Een nadeel van deze eerste 9 holes, is, dat ze door het vlakke terrein misschien wat saai zijn. Maar als oefenholes zijn ze natuurlijk uitstekend geschikt. Men is er toe overgegaan deze holes de A-holes te noemen ter onderscheiding van de in december geopende B-holes. Deze B-holes, waarvan er nu voorlopig 9 van de geplande 18 zijn geopend, zijn absoluut veel mooier. Het werk wat hier verzet is om van het toch zo vlakke terrein een prachtig heuvelachtig golfgebied te maken, is werkelijk imposant. Zo zijn vrijwel alle holes, uitgezonderd de 5e die met zijn voorlopige green wat te kort is geworden, erg moeilijk. Absoluut de meest interessante hole is de huidige 8ste hole: een par-4 van 410 meter, waarbij een goede drive net een halverwege de fairway geconstrueerde heuvel dient te halen om geen blind tweede schot over te houden. De green ligt echter op een plateau zo'n 20 meter hoger dan de fairway, en om het nog iets moeilijker te maken loopt er ongeveer 25 meter voor die green een brede sloot dwars over de fairway. Helaas wordt de entourage zoals op nog enkele holes lichtelijk ontsierd door de aan de rand van de fairway aanwezige hoogspanningsmast. Een local rule, zoals op 'Amsterdam', die na het raken van de kabels een uitweg biedt, is ook hier een noodzaak.

Wat betreft de greens kunnen we kort zijn. Op het ogenblik is daar zowel op de A-holes als op de B-holes eigenlijk nog geen sprake van. Alhoewel de greens op de A-holes zo langzamerhand het niveau van een goede wintergreen benaderen is dat op de B-holes nog lang niet zo ver. Gelukkig is men nu zo verstandig geweest om de ingezaaide greens met een touw van passanten te vrijwaren. Toch lijkt het mij niet uitgesloten dat er deze zomer al redelijk speelbare greens voorhanden zijn. En wat de dagrecreanten betreft, dat zal in de toekomst ook steeds minder worden, want dan zullen de wegen die op het ogenblik nog kris-kras door het gebied lopen wat verlegd worden, zodat de golfers op de golfbaan, de kanoërs op de kanoëbaan, de kampeers op de

kampeerterreinen, de vissers op de vissteiger en al die andere soorten dagrecreanten op de voor hen bestemde plaatsen terecht komen. En wat de meer verwende golfers van Nederland betreft, geef de baan nog even tijd om zich te ontwikkelen, en

dan, zoals de viertalige folder van de Stichting zegt, off to Spaarnwoude, auf nach Spaarnwoude, Spaarnwoude oasis de loisirs, of simpelweg er op uit naar ... Spaarnwoude.

R. v.d. B.

De oefenbaan en het clubgebouw van de achterkant gezien.

Ervaringen van een beginner

'Veel liefs uit Spaarnwoude'

Het was ongeveer april 1977. Temidden van Neerlands passieve recreanten, voetballende vaders met hun zoonlief even niet meegeerekend, kreeg een stuk actieve recreatie gestalte. Omzoomd door zo'n 80 hectare recreatiegebied kon Nederlands vierde officiële openbare golfbaan een feit worden genoemd.

Onder de rook van staalgigant Hoogovens en langs het reeds overbevaren Noordzeekanaal creëerde de Stichting Recreatiegebied Spaarnwoude een 9 holes golfbaan. Als eerste opzet om uiteindelijk te komen tot een 27 holes baan.

De aanwezige dagrecreanten moesten er wel even van bijkomen. Loopt u maar even mee. Heb je na lang zoeken eindelijk een prima plek gevonden voor bungalowtent en bijbehoren, dan komt er een persoon met Schotse ruitpet, een boodschappenkarretje en een ielig klein balletje voortbewegend met een vreemd soort wapenstok, je beleefd verzoeken of hij even mag uitputten. Nou, dat mocht hij best. Je biedt de man je klapstoeltje aan en vraagt hem of hij misschien een lekkere mok koffie wil.

Ik overzag de pijnlijke situatie en aanvaardde de aangeboden klapstoel. Pratend over allerhande sportieve gebeurtenissen, waarmee Studio Sport z'n zondagavondprogramma zo leuk weet te vullen, kwam ik

tenslotte uit op de golfsport. En over z'n mooie bungalowtent, welke echter uitgerekend op de green van de 1e hole stond. Ter compensatie voor zijn vertrek liet ik hem even een balletje slaan. Ik heb er nog lang naar lopen zoeken.

Zo'n situatie moet men opvatten als de charme van de kinderziektes waar vrijwel iedere première mee geconfronteerd wordt. En zeker als we het hebben over een openbare, sportieve aangelegenheid. Vele, door de golfkoorts bevangen liefhebbers zouden een dergelijke anekdote kunnen vertellen. Sterker nog, ook zichzelf struikelen nog menigmaal over de uiterst noodzakelijke reglementen waarmee de golfsport te maken heeft.

Het haast onstuimige enthousiasme

van vele potentiële golfers – waarom in Engeland wel en hier niet? – bleek de basis te zijn om in deze opzet te geloven. Het promoten van een fantastisch fijne sport, niet het doorbreken van een elitaire positie, moet de basisgedachte zijn om te komen tot meerdere openbare banen.

Terug naar Spaarnwoude.

Achter het uit hout opgetrokken clubhuis heeft men een comfortabel uitzicht op de driving-range, zo'n 150 meter breed en 250 meter lang. Daar ook behandelen de trainers de beginselen van de golfsport. Colin Mackay, de flegmatieke Schot die in elke goed geslagen bal de Schotse herkomst herkent, begeleidt vol geduld en enthousiasme het groepsgebeuren. Joop Landman brengt ook zijn degelijke kennis en grote ervaring over in de lessen. U vindt hem rechts op de driving-range. Als derde oefenmeester werd Paul Saunders uit Birmingham overgevlogen. Een weelderig krullende haardos en de kunst om zijn kennis van de golf-sport doelgericht over te dragen, typeren deze Engelsman. Voor het maken van lesafspraken of het drinken van koffie, staat Marleen, in het nog provisorisch ingerichte clubhuis, altijd voor u klaar.

Ik neem u nu even mee de baan op. Let wel, ook ik sta pas aan de vooravond van een vermeende golfcarrière, dus u bent vast gewaarschuwd voor lekentaal en gemiste, zo niet vermiste, ballen.

Tussen akkerland en zeetankers

De eerste hole, een 343 meter lange par-4, schept direct de nodige, onoverkomelijke problemen. Een zeer krappe fairway, links en rechts geflankeerd door een onaantrekkelijke rough met aan de rechterzijde de kans op een vermenging met H₂O. Op de achtergrond glijdt een Tor-Line als een schilderij door het landschap. Omdat er nog water genoeg aan bod komt, doe ik het op deze eerste hole nog even zonder. Op weg naar de tweede hole, een korte par-3, neem ik 'en passant' nog een door z'n baas verlaten bal mee. Mijn 'hook' op de tee van de tweede resulteert in een onbespeelbare bal, maar ik kom toch nog redelijk weg. De derde hole confronteert mij direct met de realiteit van het golfgebeuren. Een 414 meter lange par-4 met een gemeen naar links lopende curve, welke duidelijk aan mijn aandacht ontging. M'n

'hook' van de tweede hole had het hier aardig gedaan. Kortom, ik lig nogal problematisch in een zwaar omgeploegd akkerland. Bij het zoeken naar mijn bal realiseer ik mij dat zelfs Ballesteros deze positie niet als een 'mi amigo' had omschreven. Wegzakkend in de drassige modder vind ik wat Wilsons, Dunlops en andere merken terug. Met geen van deze merken was ik aan de hole begonnen. Zo'n honderd meter van de pin, ik neem een ijzer-6, laat ik mij duidelijk meevoeien door een verleidelijke bries en belandt in een klein venijnig slootje. Op een niet al te moeilijke vierde hole herstel ik van m'n morele desillusie van de derde en voldoe aan de vereiste par-4.

Bij de vijfde hole, eveneens een par-4 van 290 meter lengte, mocht ik nog van geluk spreken om op de fairway van de vierde terecht te komen, er zit namelijk een venijn van een greppel en een uitnodigende rough tussen, en kom 1 boven par binnen.

Op de hele korte zesde hole doet men er verstandig aan wat rechts van de green te komen, want heel kort op links prijkt het hoge helm. Ik sla redelijk af, een ijzer-5, maar de approach is zo matig, dat ik besluit nog wat privé-lessen in deze belangrijke materie te zullen nemen.

De zevende hole loopt weer evenwijdig aan de eerste en is tevens de enige par-5. De hole bevindt zich 449 meter van de tee en heeft een slordige bocht naar rechts, met daarnaast de rough van de eerste hole. Ik besluit daar uiteindelijk in te belanden. Met drie boven par kom ik nog redelijk weg. M'n eerste be-

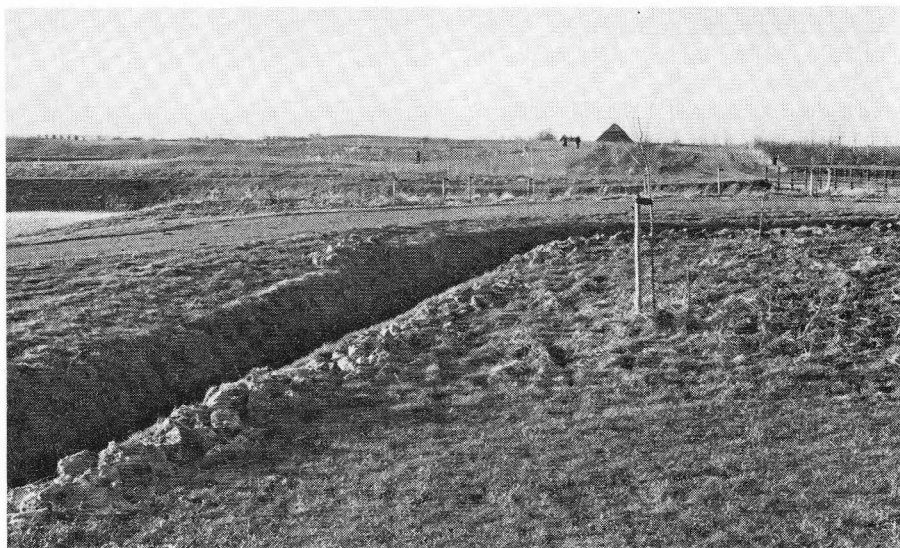
zoek aan deze hole heeft weleens dubbele cijfers opgeleverd.

De achtste is wederom een korte par-3 en loopt parallel met de tweede. Het venijn zit 'em in een rustig kabbelend stroompje, kort aan de rechter zijde. De rough is hier eveneens goed vertegenwoordigd. Om het stroompje te vermijden, was dit laatste mij ontgaan. Ik verklaarde mijn bal niet onbespeelbaar, hoewel m'n wedge daar duidelijk anders over dacht. Terwijl ik een meter in dezelfde rough verder ploeterde, gleed een KNSM-tanker rustig langs mij heen.

Met de wetenschap dat de marge tussen vreugde en teleurstelling in de golfsport zeer gering is, begon ik de laatste hole van het Spaarnwouder recreatiegebied. Als u nu echt behoefte heeft aan wat nieuwe ballen, moet u daar eens in de rough gaan kijken, want velen wachten daar op een nieuwe eigenaar. Ik koos echter de kortste weg naar huis en kwam met 1 boven par tevreden binnen.

Nu, enige maanden later, zijn de volgende 9 holes al in een vergevorderd stadium. De oprichting van de Golfclub 'Spaarnwoude' is reeds een feit en het enthousiasme waarmee de zaken worden aangepakt belooft veel positiefs voor de toekomst. En als stond die man daar met z'n bungalowtent op de green en steekt er nog wel eens een recreant de fairway over, gevolgd door een trouwe viervoeter, dan nog geloof ik dat de golfsport in Nederland een zeer optimistische toekomst tegemoet gaat.

ROBERT KORSTENBROEK

Een representatief beeld van Spaarnwoude. Hoewel het er bruist van de activiteiten, is alles nog in een beginnend stadium.